

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/167/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5123202467
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5123202467.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, vo veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., zastúpenej JUDr. Kristínou Jošthovou, advokátkou so sídlom Školská 693/31, 010 04 Žilina, IČO: 42 214 963, o potvrdení vydržania, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 7Vyd/1/2023-147 zo dňa 16. októbra 2025, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 7Vyd/1/2023-147 zo dňa 16. októbra 2025 potvrdzuje.

II. Navrhovateľka nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zamietol návrh na začatie konania o potvrdení vydržania (výrok I.) a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Uznesenie súd prvej inštancie odôvodnil tak, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľka domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by bolo potvrdené vydržanie pozemku parcela KN-E č. 3057 - orná pôda o výmere 636 m², zapísanej na LV č. XXXXX, okres D. C. E., obec C., k. ú. C. v jej prospech ku dňu 01.01.2009. Navrhovateľka návrh odôvodnila tým, že jej právna predchodkyňa - svokra A. B., F. G. od predávajúcich H. G., F. I., manžel J. G., J. G., E. E., F. G., H. G., J. F., F. G. a K. G. nadobudla nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k. ú. C. v pozemkovoknižnom protokole č. 1064 pod A:I r. č. 10 mp. č. XXXX roľa L. zv. na L. H., ako stavebný pozemok: dvor: pod B: 5, 6, 8 a 9 ešte na meno nebohého J. G.. Na LV č. XXXXX sú vedení pôvodní vlastníci dotknutého pozemku, a to aj napriek tomu, že tento nadobudla jej právna predchodkyňa na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.12.1951. V období platnosti zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník nebol potrebný zápis do pozemkovej knihy. Jej právna predchodkyňa sa po uzavretí kúpnej zmluvy cítila ako vlastníka, nehnuteľnosť užívala ako vlastnú a nikto ju vo vlastníctve neobmedzoval. A. B. je zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XX, parc. č. 3057, k. ú. C., pod pol. č. XX ako vlastníka a na LV č. XXXXX zapísaná nie je, preto je potrebné dať právny stav do súladu

so stavom skutočným. Navrhovateľka vstúpila do užívacích práv po A. B.

po jej smrti dňa 13.11.1998. A. B. užívala predmetnú nehnuteľnosť až do svojej smrti. Uvedené užívala na základe reálnej držby od roku 1940, pričom ju užívala dobromyseľne, pokojne a nerušene. Navrhovateľka ďalej argumentovala, že od 19.12.1951

do 19.12.1961 plynula vydržacia doba pre nadobudnutie vlastníctva k predmetnému pozemku, a teda jej právna predchodkyňa nadobudla k uvedenému pozemku vlastníctvo vydržaním. Po jej smrti v roku 1998 navrhovateľka vstúpila do užívania predmetnej nehnuteľnosti. Zákonná desaťročná vydržacia doba uplynula v roku 2008, preto navrhovateľka vydržala nehnuteľnosť najneskôr ku dňu 01.01.2009. Odbor pre výstavbu

a vodné hospodárstvo Rady Okresného národného výboru v Čadci dňa 16.01.1964 pod č. j. Výst/-1789-1963-332-Ku udelil súhlas s prevodom danej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa

16.12.1951. Navrhovateľka osvedčením o vydržaní zo dňa 13.11.1998 č. N 286/98, Nz 417/98 nadobudla pozemok parcela KN-C č. 13255/6 - trvalý trávny porast

o výmere 1.417 m², ktorý na základe ústnej darovacej zmluvy z roku 1978 od A. B. užívala. Totožná s parcelou KN-E č. 3057 je parcela KN-C č. 1690 o výmere 302 m² a parcela KN-C č. 1635 o výmere 341 m², ku ktorým právny vzťah nie je evidovaný na liste vlastníctva. Vlastnícky vzťah je evidovaný len k parcele KN-E č. 3057. Susednou parcelou ku parcele KN-E č. 3057 je parcela KN-C č. 1680 - zastavané plochy a nádvoria

o výmere 1.387 m², ktorej vlastníkom je J. M. - dcéra navrhovateľky. Navrhovateľka a jej rodinní príslušníci užívali parcelu KN-E č. 3057 ako vlastnú, obhospodarovali nielen stavbu na nej, ale aj samotný pozemok.

3. Súd prvej inštancie citujúc ust. § 359a ods. 1, § 359c ods. 1 až 3, § 359d ods. 1 až 3, § 359e ods. 1 až 3 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CMP“) ďalej uviedol, že vydržanie predstavuje originárny spôsob nadobudnutia práva. Zákon určuje predpoklady vydržania, ktoré musia byť splnené po celú vydržaciú dobu, a to

1. spôsobilý subjekt, 2. spôsobilý predmet držby, 3. dobrá viera (dobromyseľnosť) vydržateľa, 4. oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu a 5. uplynutie vydržacej doby.

4. Konanie o potvrdení vydržania pozostáva z dvoch fáz. Prvá fáza je konanie o vydaní vyzývacieho uznesenia a druhá po vydaní vyzývacieho uznesenia. V rámci prvej fázy konania súd návrh zamietne ak zistí, že nie sú splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia, teda skúma či navrhovateľ osvedčil splnenie predpokladov vydržania. Vychádza pritom z opísania skutkových okolností navrhovateľom v návrhu a ním označených, predložených dôkazov.

5. V súvislosti s doposiaľ uvedeným súd prvej inštancie poukázal na to, že súdna prax chápe dobromyseľnosť ako presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Rozhodujúcim kritériom je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno

so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal, resp. mohol mať alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu táto vec patrí, t. j. že je jej vlastníkom. Oprávnená držba sa môže zakladať na: a) domnelom (putatívnom) právnom dôvode, alebo b) neplatnom právnom dôvode. Ad a) pri putatívnom dôvode pôjde o skutkový omyl, kedy sa oprávnený držiteľ domnieva, že bol urobený právny úkon, hoci tomu tak nebolo. Napríklad, ak sa nadobúdateľ pozemku, či už na základe kúpnej alebo darovacej zmluvy ujme držby nielen svojho kúpeného, resp. darovaného pozemku, ale aj časti susedného pozemku, ktorý nenadobudol, no vzhľadom na všetky okolnosti je dobromyseľný v tom, že je vlastníkom aj tejto časti, pričom dôvodom takéhoto omylu môže byť nepravidelný tvar pozemkov v neprehľadnom teréne, alebo uvedenie do omylu súdnym znalcom pri nesprávnom vytyčení hraníc pozemku. Ad b) pri neplatnom právnom dôvode pôjde o omyl právny, pričom ten sa považuje za ospravedlniteľný len v prípade, ak sa držiteľ nemohol vyhnúť omylu ani pri vynaložení obvyklej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom

na okolnosti prípadu od každého vyžadovať. Posúdenie tohto omylu vychádza z objektívnych hľadísk, preto neskúsenosť držiteľa, či jeho duševná vyspelosť, resp. nižšia úroveň vzdelania, nie sú významné a rozhodujúce.

6. V posudzovanej veci mala navrhovateľka vstúpiť do užívania predmetnej nehnuteľnosti po smrti svojej svokry v roku 1998. Právny dôvod vstupu do držby neuviedla. Skutočnosť, že navrhovateľka po smrti svokry predmetnú nehnuteľnosť užívala, neznamená, že jej držba pozemku bola oprávnená, že bola dobromyseľná, ani táto skutočnosť nepreukazuje jej vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Právny dôvod vstupu do držby navrhovateľka uviedla iba vo vzťahu k svojej svokre, ale vo vzťahu k svojej osobe nijaký právny dôvod neuviedla. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že navrhovateľka neosvedčila, že nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním. Navrhovateľka neosvedčila, že ňou tvrdená držba spornej nehnuteľnosti mohla byť oprávnená. Len samotné vyhlásenie navrhovateľky o tom, že dlhodobo a nerušene užívala určitý pozemok, samo osebe nebolo spôsobilé osvedčiť existenciu titulu, od ktorého navrhovateľka svoje vlastnícke právo odvodzuje. Užívanie nehnuteľnosti samo o sebe nezakladá titul oprávnenej držby, ani vstup do oprávnenej držby. Súd prvej inštancie potom uzavrel, že navrhovateľka na základe ňou predložených listinných dôkazov hodnoverne nepreukázala splnenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 52 CMP, keďže nezistil dôvod pre aplikáciu ust. § 53 až § 56 CMP. Ust. § 359a až § 359k CMP upravujúce konanie o potvrdení vydržania, neustanovujú inak. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

8. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Navrhovateľka odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní primárne namietala, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil, že nepreukázala vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, že neuviedla žiadny právny dôvod svojho vstupu do držby. V tejto súvislosti poukazovala na to, že súd prvej inštancie opomenul, že svoje vlastníctvo odvodzuje od A. B., pričom do doby vydržania sa započítava aj doba užívania jej právneho predchodcu, v tomto prípade A. B. (jej svokry). A. B. užívala nehnuteľnosť od roku 1951 do roku 1992, čo je 52 rokov, čím bola splnená podmienka vydržania. Mala ďalej za to, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými ňou predloženými dôkazmi a uvedenými skutočnosťami, a to že na dotknutom pozemku parcela KN-E č. 3057 je postavený rodinný dom, v ktorom od jeho postavenia bývala A. B. spolu so svojím manželom a deťmi. Po A. B. dedili jej traja synovia K. B., nar. XX.XX.XXXX (manžel navrhovateľky), J. B., nar. XX.XX.XXXX a N. B.. Dotknutý pozemok však nebol predmetom dedenia, pretože A. B. nebola zapísaná ako vlastníčka nehnuteľnosti. Po smrti manžela navrhovateľka vstúpila do jeho užívacích práv. Zopakovala, že ako vlastníčka parcely KN-E č. 3057 nie je na LV č. XXXXX zapísaná jej právna predchodkyňa, pretože zákon č. 141/1950 Zb. v danom období nevyžadoval zápis do pozemkovej knihy. Syn poručiťky K. B. s navrhovateľkou bývali v susednom dome súp. č. XXX a spoločne s A. B. obhospodarovali parcelu KN-E č. 3057. Po smrti manžela A. B. zostala sama, preto sa o ňu aj s jej synom starali. A. B. tak užívala nehnuteľnosť od roku 1951 do svojej smrti v roku 1992, čím splnila podmienku vydržania. Súd prvej inštancie taktiež opomenul zohľadniť vyhlásenia spoluvlastníkov zapísaných na LV č. XXXXX, ktorí vyhlásili, že nemajú námietky k nadobudnutiu vlastníctva navrhovateľkou. Zopakovala, že počas celej doby užívania nebola A. B., ani následne ona sama so svojím manželom nikým ani ničím rušená, pričom nikto ich nevyzval na vrátenie dotknutého pozemku. Vo vzťahu k dobromyseľnosti nadobúdateľa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/283/2009. Súd prvej inštancie sa rovnako nevysporiadal ani s listinou - osvedčením o vydržaní zo dňa 13.11.1998 č. N 286/98, Nz 417/98.

10. Zároveň navrhovateľka namietala, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nespĺňa základné požiadavky, ktorých splnenie zaručuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia bude v súlade s Ústavou SR. Vo vzťahu k zákonitosti rozhodnutia poukázala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, z ktorých rozsiahle citovala. Ďalej poukázala na porušenie princípu právnej istoty, pokiaľ sa súd odkloní od povinnosti rozhodnúť rovnako v obdobnej veci a tento odklon dostatočne odôvodní. Uviedla, že súd musí dať odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rovnako je súd povinný pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí a hodnotení dôkazov dodržiavať pravidlá logiky. Navrhovateľka bola toho názoru, že napadnuté rozhodnutie je plné rozporov a nejasností a považovala ho za prejav svojvôle zákonného sudcu.

11. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), po zistení, že odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), subjektom na to oprávneným (§ 359 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP – navrhovateľkou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jej návrh zamietol a nepriznal jej náhradu trov konania) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom [§ 59 ods. 1 CMP a § 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu podľa ust. § 65 CMP a contrario v spojení s ust. § 359d ods. 1 CMP, t. j. v celom rozsahu, s tým, že odvolacími dôvodmi nie je viazaný (§ 66 CMP) a uznesenie súdu prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP), vo výroku I., ako aj v závislom výroku I. o náhrade trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 2 ods. 1 CMP ako vecne správne potvrdil.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľky, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 236 v spojení s ust.

§ 234 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky navrhovateľky uvedené v jej opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné. Žiada sa dodať, že odvolací súd, nie viazaný odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP), nevzhliadol ani naplnenie iných odvolacích dôvodov mimo tých, ktoré namietla navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku.

15. V súvislosti s námietkou navrhovateľky, týkajúcou sa nedostatkov v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, ako aj toho, že napadnuté uznesenie je prejavom svojvôle súdu prvej inštancie, teda námietkou podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bol účastník pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Skutočnosť, že sa odvolateľ s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o porušení práva odvolateľa

na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom odvolateľom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov uplatnený nárok odvolateľovi nepriznal a návrh na začatie konania o potvrdení vydržania zamietol. Zásadným dôvodom zamietnutia návrhu navrhovateľky uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie (viď odsek č. 11 v spojení s odsekom č. 10 odôvodnenia) bolo to,

že navrhovateľka ňou predloženými listinnými dôkazmi hodnoverne nepreukázala splnenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti vydržaním (oprávnenosť držby dotknutého pozemku), pričom navrhovateľka neuviedla žiadny právny dôvod svojho vstupu do držby dotknutého pozemku. Odvolací súd tak považoval uvedené námietky navrhovateľky za neopodstatnené.

16. Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľky o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], ako aj o tom, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že posúdenie toho, či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí (ako predpokladu oprávnenej držby, ktorá ako jediná môže viesť k vydržaniu, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 OZ), nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j., či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí (rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/287/2006 zo dňa 28.11.2007). Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie (k tomu nález Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018, rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024).

17. Ďalej odvolací súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej previazanosti ust. 359d ods. 1 a 2, § 359e ods. 1 a 2 a § 359f ods. 1 CMP vyplýva, že súd je v konaní o potvrdení vydržania podľa ust. § 359a a nasl. CMP viazaný opisom skutočností uvedených navrhovateľom v návrhu

na začatie konania, z ktorých by malo vyplývať, že navrhovateľ splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V prípade, že navrhovateľ tvrdí skutočnosť spôsobilé viesť k záveru o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním a tieto zároveň osvedčí, súd vydá vyzývacie uznesenie podľa ust. § 359f ods. 1 CMP.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, pokiaľ tento dospel k záveru, že navrhovateľka ňou predloženými listinnými dôkazmi hodnoverne neosvedčila splnenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti vydržaním. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, navrhovateľka neuviedla akýkoľvek, hoc domnelý (putatívny) titul, na podklade ktorého po smrti svojej svokry A. B. vstúpila

do držby dotknutého pozemku parcely KN-E č. 3057 - orná pôda o výmere 636 m², k. ú. C.. Na rozdiel od pozemku parcela KN-C č. 3255/6, k. ú. C., ktorý mala rovnako nadobudnúť navrhovateľka vydržaním (k tomu notárska zápisnica N 286/98, Nz 417/98

zo dňa 13.11.1998), navrhovateľka netvrdila, že do držby (užívania) dotknutého pozemku parcela KN-E č. 3057 vstúpila na základe akejkoľvek (aj ústnej) zmluvy uzavretej s A. B.. Z obsahu návrhu na začatie konania o potvrdenie vydržania vyplývajú len tvrdenia navrhovateľky, že po smrti svojej svokry A. B. v roku 1998 vstúpila do užívania dotknutého pozemku nerušene a v dobrej viere, že jej nehnuteľnosť patrí, pričom do svojej smrti roku 1998 užívala dotknutý pozemok jej svokra. V návrhu na začatie konania teda tak navrhovateľka neoznačila akýkoľvek titul, na podklade ktorého mohla byť dobromyseľná, že jej dotknutý pozemok vlastnícky patrí. Až v odvolaní zároveň navrhovateľka uviedla, že jej svokra zomrela už dňa 09.06.1992 (čo potvrdzuje aj navrhovateľkou predložené rozhodnutie Okresného súdu Čadca č. k. D 1090/1992-19,

Dnot 149/1993), pričom vlastníctvo A. B. nemohlo byť predmetom dedenia, pretože nebolo evidované v katastri nehnuteľností. Dedičmi po A. B. boli jej traja synovia K. B. (manžel navrhovateľky), J. B. a N. B., pričom po smrti manžela vstúpila navrhovateľka do jeho užívacích práv. Ani z tvrdení uvedených navrhovateľkou v odvolaní tak nevyplýva existencia akéhokoľvek titulu, na podklade ktorého objektívne posudzované mohla navrhovateľka založiť dobromyseľnosť o tom, že jej dotknutý pozemok patrí. Je zrejmé, že navrhovateľka o sebe netvrdila, že bola dedičom po A. B. (takáto skutočnosť ani v konaní nevyšla najavo), a teda

že po jej smrti mohla byť v dobrej viere, že dotknutú nehnuteľnosť zdedila po svojej svokre. Zároveň navrhovateľka v konaní neprodukovala také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodit', že dobrú vieru o tom, že jej dotknutý pozemok patrí, založila

na predchádzajúcom vlastníctve (resp. na domnienke o tomto vlastníctve) svojho manžela. Ako sama uviedla, dotknutý pozemok nebol predmetom dedenia po A. B., a teda navrhovateľka netvrdila, že dotknutý pozemok nadobudol po smrti svojej matky ako dedičstvo výlučne len jej manžel K. B.. Potom bolo potrebné uzavrieť,

že navrhovateľka neosvedčila žiadnu skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá viesť k záveru o oprávnenosti držby dotknutého pozemku navrhovateľkou. Len subjektívne presvedčenie navrhovateľky o jej vlastníctve založené na spoločnom hospodárení navrhovateľky s A. B. (z pohľadu navrhovateľky vlastníčkou) na dotknutom pozemku a na následnom (po smrti A. B.) užívaní dotknutého pozemku navrhovateľkou, hoc nerušenom, nemohlo viesť k záveru o oprávnenosti držby ako jedného z predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním.

19. Uvedený záver nemôžu zmeniť ani vyjadrenia E. E. či J. O., P. F. a K. F. v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 323/1992 Zb.

o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení účinnom do 30.04.2021 o tom, že nemajú žiadne výhrady k vzniku vlastníckeho práva vydržaním v prospech navrhovateľky k dotknutému pozemku. Tieto vyhlásenia nie sú spôsobilé nahradiť titul pre vstup navrhovateľky do oprávnenej držby, ako tvrdila v roku 1998. Rovnako bez akejkoľvek relevancie k otázke oprávnenosti držby navrhovateľky dotknutého pozemku parcela KN-E č. 3057 bola skutočnosť, že na susednom pozemku parcela KN-C č. 1680, ktorého vlastníkom je dcéra navrhovateľky, je postavený rodinný dom, ktorý obýva navrhovateľka, ako aj skutočnosť, že častiam parcely KN-E č. 3057 zodpovedajú parcely KN-C č. 1635 a KN-C č. 1690, ku ktorým právny vzťah nie je evidovaný na liste vlastníctva. Navrhovateľka žiadnu relevantnú súvislosť týchto skutočností s držbou dotknutého pozemku parcela KN-E č. 3057 ani neuviedla. Napokon vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníctva dotknutého pozemku navrhovateľkou vydržaním nemali žiadnu relevanciu ani tvrdenia o spôsobe nadobudnutia dotknutého pozemku A. B., a preto nebolo potrebné sa týmito skutočnosťami bližšie zaoberať. Sama navrhovateľka totiž v návrhu na začatie konania uviedla, že jej svokra A. B., či už na zmluvnom alebo inom právnom základe (vydržaním), nadobudla vlastníctvo k dotknutému pozemku najneskôr ku dňu 19.12.1961, teda ešte počas svojho života. Ak bola A. B. vlastníkom dotknutého pozemku ku dňu 19.12.1961,

na jej vlastníctvo nemohla mať vplyv skutočnosť, že v čase jej smrti nebolo evidované v katastri nehnuteľností. Podstatným pre posúdenie veci bola tá okolnosť, či navrhovateľka osvedčila predpoklady svojej oprávnenej držby, pričom, ako už bolo uvedené, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k negatívnemu záveru.

20. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolania navrhovateľky, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t. j. tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 2 ods. 1 CMP potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 2 ods. 1 a § 52 CMP tak, že navrhovateľka nemá nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania ostatných účastníkov konania podľa ust. § 359d ods. 2 písm. b) a d) CMP nerozhodoval, keďže s týmito súd koná až po vydaní vyzývacieho uznesenia podľa ust. § 359f ods. 1 CMP. Podľa ust. § 359d ods. 3 CMP sa totiž návrh

na začatie konania o potvrdení vydržania doručuje ostatným účastníkom konania až spolu s vyzývacím uznesením podľa § 359g CMP.

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Odvolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 CMP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).